

Dienst op 25 november 2018

Welkom en stilte

Lied 33: 1, 2 en 8.
Bemoediging en groet
Klein Gloria

Uitleg symbolisch bloemschikken

Drempelgebed

Menslievende God, U zaait uw liefde in ons leven,
U strooit kwistig met goede woorden.
Elke dag opnieuw beurt U ons op,
troost U en bemoedigt U ons.
In de kleine dingen van het leven
wilt U aanwezig zijn, omdat deze kleine dingen grotendeels ons leven bepalen:
als we ziek zijn bent U de helende kracht,
als we ruzie hebben haalt U de scherpe kantjes eraf,
als we moe en angstig zijn, wilt U nabij zijn,
als we moeten sterven, heet U ons welkom thuis.
God, we hebben vaak moeite om dit te geloven.
Help ons daarmee, geef ons geloof.
Wees bij ons als wij twijfelen,
geef ons kracht als wij geschokt zijn,
help ons om vol hoop te blijven voor de mensen om ons heen,
door Jezus Christus onze Heer, Amen.

Gesprek met de kinderen

Gedicht bij de gedachtenis

Ga maar gerust, want ik zal met je mee gaan
Ik ben je baken, ook in de diepe nacht
Ik ben de stem, die steeds in jou zal opstaan
Ik ben de hand, die op je vriendschap wacht
Ik ben het licht dat voor je voeten uitgaat
Ik ben de wind waardoor je adem haalt

Ga maar gerust, want ik zal met je mee gaan
Ik ben de zon, waardoor het donker knielt
Ik ben de groet, waarmee ook jij kunt opstaan
Ik ben de hoop, dat zaad diep in je ziel
Ik ben het lied, dat fluistert in de bomen
Ik ben de dag, die schemert in je droom

Ga maar gerust, want ik zal met je mee gaan
Ik ben de liefde, die een mens je schenkt
Ik ben de hoogste toon, die je kunt aanslaan

Ik ben de verte, die verlangend wenkt
En, kom je thuis, de laatste mist verdwenen
ben ik de hand, die al je tranen wist.

Gedachtenis der overledenen

We zullen nu de mensen uit of rond onze gemeente noemen, die in het afgelopen jaar overleden zijn. Indien er familie of goede vrienden aanwezig zijn, wil ik graag één van hen verzoeken om naar voren te komen en een kaarsje aan te steken ter gedachtenis en om een kaarsje aan te steken.

....namen en data...

Tenslotte steken we een kaars aan ter nagedachtenis aan mensen die we nu niet genoemd hebben, die afgelopen jaar of al eerder overleden zijn, en die voor ons een speciale betekenis hebben.

Gebed

Barmhartige God, laten de namen waarmee wij hen kenden, niet vergeten raken; laat de naam waarmee Gij hen riep niet verloren gaan. Het werk van hun handen, nu ons toevertrouwd, laat het niet tevergeefs geweest zijn, Amen.

Lied 769, vers 1, 2, 3 en 4.

Kinderen naar zondagsschool

Gebed voor de opening van het Woord

Gij, Verborgene, die alles ten goede keert,
open onze ogen voor de tekenen van de tijd
en schenk ons vertrouwen in uw Woord vol belofte:
het Woord van den beginne, dat tot ons kwam in Jezus, uw Zoon,
hoop voor allen, die wachten op troost en bevrijding
en uitzien naar uw koninkrijk, dit uur en alle dagen van ons leven, Amen.

Lezing Openbaringen 7: 1-4 en 9-17

Lied 726: 1, 2 en 4.

Verkondiging

Orgelspel

Lied 760.

Gebeden, besloten met Onze Vader

Hemelse Vader

velen zijn ons voorgedaan, bekenden en onbekenden,
maar allen voor U onvergetelijk, mensen met een naam.
Wij danken U voor uw onmetelijke trouw aan mensen,
dat U met hen verbonden blijft, zelfs door de dood heen.

Zie ons hier bijeen en gedenk ons: gezaaid zijn wij onder de mensen, klein en gering

Maar Gij wacht op onze vruchten, Gij zult onze levens oogsten en onze daden bewaren.

Zie ons en gedenk ons, en laat Uw Naam onder ons leven, ook wanneer wij twijfelen en menen dat Uw licht uitdooft.

Vat dan weer onze hand en wek ons tot leven!

God zo bidden wij U voor uw wereld, waarin nog zoveel verdriet heerst.

Zet ons op de weg van de vrede. Leer ons een troost te zijn voor anderen.

Wij bidden u vandaag in het bijzonder voor de rouwenden,

Wees gij hen nabij. Geef dat er mensen zijn die naar hun verhaal luisteren, die zwijgen kunnen als het moet en spreken als het gewenst is.

Zo bidden wij U ook voor de zieken en de eenzamen, wees Gij hun kracht!

Wij leggen in stilte onze gebeden voor u neer... door Jezus Christus, die ons leerde...

Collecte

Lied van Sytze de Vries, "Ga maar gerust", melodie Sibelius (Finlandia)

Zegen

Gemeente van onze heer Jezus Christus,

Zolang er verdriet is, is er liefde. Dat zegt schrijfster Joke Verweerd, die haar man Fred verloor aan een ziekte. Ze gaat verder: "verdriet is bitter en zoet tegelijk. Het is onlosmakelijk verbonden aan liefde. Want waarom heb ik verdriet? Omdat ik een man had die ik mijn hele leven kon geven. Na zijn dood dacht ik: wat zou het zeggen als ik géén verdriet zou hebben?" Ze werd geïnterviewd voor het blad Petrus. Ze zegt: "ik heb het verdriet tot mijn vriend gemaakt." En dat legt ze ook uit: "anders moet je altijd vechten en is het verdriet je vijand. Als ik het verdriet tot mijn vriend maak, kan ik ermee leven. Het woont wel onder mijn dak, hè, dat verdriet."

Dat vind ik mooi gezegd: het verdriet is als een huisgenoot, waarmee je hoe dan ook moet samenleven. Je kan ertegen vechten, maar het verdriet blijft toch bij je. Joke Verweerd koos er daarom voor om het een positieve plaats te geven, nl. als vriend. En dat kan ze alleen maar doordat ze het verdriet als gevolg van de liefde ziet, de liefde voor haar man. Beide, liefde en verdriet, geeft ze een plekje.

Ze heeft ook een gedicht geschreven voor het blad Petrus. Ik wil daar een klein stukje van voorlezen, omdat het zo mooi aansluit:

Je kunt niet verder met je ogen dicht.

Steeds klimt vanaf de horizon nieuw licht!

Wie zich verliest in droefheid en gemis,
vergeet wat was en bleef en komt en is.

Dat is inderdaad een ander aspect: jezelf niet verliezen in droefheid! Blijven uitkijken naar nieuw licht aan de horizon. En dan een verband leggen tussen wat was en wat komt. Tussen al die herinneringen aan je geliefde en al je verwachtingen. Een mens kan immers niet zonder verwachting. Wie niks meer hoopt, die loopt in een duistere wereld rond. Een wereld die helemaal beheerst wordt door gemis en nostalgie. Nee, mensen hebben verwachting, hoop nodig. Wie naar voren durft te kijken, ziet aan de horizon weer nieuw licht.

Dat licht kwam tot Johannes in de vorm van visioenen. Visioenen van Gods troon in de hemel, met grote mensenmassa's daarvoor. Hij schreef die visioenen in beeldende taal op, zodat wij er ook nog van kunnen proeven. Veel visioenen gaan over verwoesting, want Johannes zag het einde van de huidige wereldorde nabijkomen. Maar in hoofdstuk 7 ziet hij een hoopvol tafereel. De stormen en aardbevingen die de aarde dreigden te verwoesten, worden tot staan gebracht. Straks gaan ze weer verder, maar nu moeten eerst de dienaren van God verzegeld worden. Een teken op hun voorhoofd geeft aan dat zij nu al bij Gods nieuwe wereld horen. Het oude gaat verloren, maar het nieuwe komt. Een licht aan de horizon dus! De twaalf stammen van Israël worden bij name genoemd. Zij zijn uitverkoren om bij God te komen en getuige te zijn van Gods nieuwe wereld. Zo geeft Johannes het licht door, zo bemoedigt hij de gelovigen die lijden onder de oude orde. Houdt moed, Gods overwinning is nabij.

En daarna ziet Johannes nog iets groters: een menigte die niemand tellen kan. Ze hebben witte gewaden en wuiven met palmtakken in hun handen. Zo zingen ze God lof toe en vieren ze Gods overwinning. En daarna nog een tweede lofzang, door de engelen, oudsten en de vier dieren die rondom de troon staan. Zij spreken echter niet van overwinning, maar van lof, heerlijkheid en wijsheid, enzovoort - zeven begrippen om de goddelijke volheid aan te geven.

Zo komt al het geweld uit de andere hoofdstukken in een nieuw licht te staan. Het gaat ten diepste om Gods eer die haaks staat op al het onrecht in de wereld. Het geweld van de visioenen is niet het einde, het zijn de barensweeën van de nieuwe wereld, die geheel en al op Gods eer gericht zal zijn. De ontelbare menigte van mensen die onder de gewelddadige verdrukkingen geleden hebben, komen gelouterd voor Gods aangezicht. Zij hebben de hoop op Gods nieuwe wereld niet opgegeven, zij hebben Gods eer boven al het andere gesteld. En daarom zingen ze Gods lof voor zijn troon.

Op de laatste zondag van het kerkelijk zondag staan we stil bij de dood; een dood die naar ons idee misschien veel te vroeg of veel te plotseling kwam. Het deed ons veel verdriet, ook als we er achteraf wel vrede mee konden hebben. Maar we hebben ook lichten aangestoken als teken van hoop. Ieder zal die hoop weer wat anders invullen. De visioenen van

Johannes gaan voor velen wellicht wat te ver. Maar het licht heeft voor ieder van ons een betekenis, het lokt ons aan, het spreekt van troost.

We kunnen ons hopelijk allemaal laten troosten in het geloof dat de dood het einde niet is. Voor de een is dat moeilijker te geloven dan de ander. De dood is het einde niet. God is immers zuiver Licht, voor Hem kan het duister v.d. dood niet standhouden. Of om het anders te zeggen, wie nu al in het licht van Gods liefde leeft, zal straks ook in dat licht staan. Zoals die menigte voor Gods troon, bij Johannes. Zo kan de dood ons wel overvallen en schrik aanjagen, maar blijft er toch altijd hoop.

Al dwalen we ook ten dode af
tot over 't graf,
voorgoed zijt Gij
ons met uw tederheid nabij.

Ten slotte. Vanuit die hoop is ook het lied van Sytze de Vries geschreven.

“Ga maar gerust, want ik zal met je mee gaan
Ik ben je baken, ook in de diepe nacht.”

We zullen dit lied straks ook zingen, als slotlied aan het eind. Het verdriet kan een vriend van je worden, als je jezelf maar niet verliest. We blijven ondanks alle pijn en gemis verlangen naar het licht, door Jezus Christus, onze Heer, amen.